

Πβ. βράσι, βρασιά, βρασίλα, βρασίος, βράσμα, βρασμός, βράστη.

βρασίος ό, Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Έκ τοῦ ἔβρασα άορ. τοῦ ρ. βράζω καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίος, δι' ἣν ιδ. "ΑνθΠαπαδόπ. ἐν 'Αρχ. Πόντ. 12 (1946) 62 κέξ.

Βράσι 1, ό ιδ.

βράσμα τό, "Ανδρ. Θράκ. Κρήτ. Κυδων. Λέσβ. Μύκ. κ.ά. βράσμαν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.)

Τό άρχ. οὐσ. βράσμα.

1) Ζέσις, βρασμός Μύκ. Πόντ. (Κερασ.): Τά φασουλάρια θέλουνε άκόμη βράσμα Μύκ. 2) Τό μελιτώδες διά παρατεταμένου βρασμοῦ ἔψημα τοῦ γλεύκουσ καί τοῦ χυμοῦ τῶν σύκων, σίραιον Θράκ. Κυδων. Λέσβ. κ.ά.: Παροιμ.

Κάθι πρῶμα μι τοῦ ράμμα | κ' ἡ τηγανίτα μι τοῦ βράσμα (ότι ἑκάστη πρῶξις συντελεῖται μέ τά κατάλληλα καί άρμόζοντα μέσα) Κυδων. Συνών. πετμέζι. β) Γλεῦκος βρασμένον μέχρι συμπυκνώσεως, τό όποῖον ἔγχεόμενον εἰς τό ὑπό ζύμωσιν γλεῦκος νομίζεται ότι συντελεῖ εἰς τήν καλήν διατήρησιν τοῦ οἶνου "Ανδρ. 3) 'Ασθένεια τῶν προβάτων, καθ' ἣν πάσχουν οἱ πνεύμονές των ἔνεκα τοῦ πολλοῦ καύσωνος Κρήτ. 4) Μεταφ. ό καιρός τῆς όχείας Κύπρ.: Τά περτίκια ἐν' πάν' 'ς τό βράσμαν τους.

Πβ. βράσι, βρασιά, βρασίλα, βρασίος, βράσμα, βρασμός, βράστη.

βρασματένιος επίθ. άμάρτ. βρασματένιος Λέσβ. (Μανταμάδ.)

Έκ τοῦ οὐσ. βράσμα καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ό άρτυόμενος μέ βράσμα (ιδ. σημ. 2): Βρασματέν' τ'γανίτις.

βρασματοχώμα τό, άμάρτ. βρασματοχώμα Λέσβ.

Έκ τῶν οὐσ. βράσμα καί χῶμα.

"Αργίλλος λευκή χρήσιμος πρὸς ἔξουδετέρωσιν τῆς όξύτητος τοῦ γλεύκουσ καί τῶν οἶνων. Συνών. μουστόχωμα.

βρασμός ό, "Αθῆν. Πελοπν. (Δημητσάν. Μάν.) Πόντ. (Κερασ.) Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,238—Λεξ. Βλαστ. 361.

Τό άρχ. οὐσ. βρασμός.

Α) Κυριολ. 1) Ζέσις, βράσις Πόντ. (Κερασ.) 2) Κούσων, ζέστη "Αθῆν.—Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' άν.

Β) Μεταφ. 1) 'Αγανάκτησις, όργή, θυμός Πελοπν. (Δημητσάν. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Βρασμός ψυχῆς Μάν. Τό 'καμε άπάνω 'ς τό βρασμό του Δημητσάν. "Εξ' βρασμό μέσα ἡ ψ'χή μ' Αἰτωλ. 2) Κίνησις στασιμστική ἡ ἑπαναστατική ΓΒλαχογιάνν. Τά παλληκάρ. 50. 3) 'Η άκμή καταστάσεώς τινος Σίφν. κ.ά.—Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' άν. 'Ο βρασμός τοῦ γλεντιοῦ Σίφν. "Ητανε 'ς τό βρασμό του τό πανηγύρι Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' άν.

Πβ. βράσι, βρασιά, βρασίλα, βρασίος, βράσμα, βρασμός, βράστη.

βρασσοκομματᾶνμαι Πόντ. (Τραπ.) βραδοκομματᾶνμαι Πόντ. (Τραπ.)

Έκ τοῦ άμαρτ. οὐσ. βρασόκομμαν.

Προσβαλλόμενος ὑπό τῆς νόσου εὐλογίας άποκτιῶ εἰς τό πρόσωπον τās οὐλās τῶν ἑξανθημάτων.

βρασσοκομματᾶρις επίθ. άμάρτ. βραδοκομματᾶρις Πόντ. ("Οφ.) βραδοκομματᾶρις Πόντ. (Τραπ.)

Έκ τοῦ άμαρτ. οὐσ. βρασόκομμαν καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶρις ἐκ τοῦ -ιᾶρις.

Βρασέας, ό ιδ.

βρασσοκομματέας επίθ. άμάρτ. βραδοκομματέας Πόντ. (Τραπ.)

Έκ τοῦ άμαρτ. οὐσ. βρασόκομμαν καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έας, δι' ἣν ιδ. -ξάς.

Βρασέας, ό ιδ.

βρασσοκομμένος επίθ. Πόντ.

Μετοχ. τοῦ άμαρτ. ρ. βρασσοκόφκουνμαι.

Βρασέας, ό ιδ.

βρασσομύτης επίθ. Θράκ. βρασσομύτ'ς Θράκ. (Τσακίλ.)

Έκ τῶν οὐσ. βράσι καί μύτι.

Ό ἔχων τήν ρίνα πλήρη άκαθαρσίας.

βρασονέρι τό, άμάρτ. βρασονέρ' Εὔβ. ("Ακρ.)

Έκ τοῦ ἔβρασα άορ. τοῦ βράζω καί τοῦ οὐσ. νερό.

"Υδωρ πηγῆς θερμόν. Συνών. βραστονέρι.

βρασόπαιδο τό, Κεφαλλ.

Έκ τῶν οὐσ. βράσι καί παιδί.

Παιδί αἰσθανόμενον δυσκολίαν εἰς τήν άναπνοήν, άσθματικόν.

βραστάγια ἡ, Καλαβρ. (Μπόβ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. βραστός καί τῆς καταλ. -άγια κατ' ἐπίδρασιν 'Ιταλικήν, δι' ό πβ. caldaja.

Λέβης εἰς τόν όποῖον θερμαίνουν ἡ βράζουν ό,τι δήποτε. Συνών. βραστάδι, βραστάρι 4.

βραστάδι τό, Καλαβρ. (Μπόβ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. βραστός καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδι.

Βραστάγια, ό ιδ.

βραστάρι τό, βραστάριν Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ.) βραστάρι Θήρ. Καλαβρ. (Ροχούδ. Χωρίο Βουν.) Κίμωλ. Κρήτ. Μεγίστ. Σίκιν. Σύμ. κ.ά.—Λεξ. Βλαστ. 282. βραστάρ' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.) Σάμ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. βραστός καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶρι (II).

1) 'Αφέψημα διαφόρων φυτικῶν οὐσιῶν πινόμενον συνήθως ὡς ποτόν θερμαντικόν κατὰ τοῦ κρυολογήματος Θήρ. Κίμωλ. Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Σάμ. κ.ά.: "Ηπλα ἔνα βραστάρι καί μοῦ μαλάκωσε ό βῆχας Κρήτ. "Εψησα ἔνα βραστάρι κ' ἦπλα, γιατί εἶχα πόνο αὐτόθ. Συνών. βραστικό (ιδ. βραστικός 2), βραστό (ιδ. βραστός Β 2 β), ζεστικό (ιδ. ζεστικός), ζεστό (ιδ. ζεστός). 2) Οἶνος βρασμένος Σίκιν. κ.ά.—Λεξ. Βλαστ. 282: Παροιμ.

"Εμεῖς μέ τό βραστάρι | κί ό βορξάς ἄς κουντρεσάρη (ἐπὶ τοῦ άδιαφοροῦντος περὶ τῆς βίας τῶν άνέμων καί τοῦ χειμῶνος, διότι καθήμενος παρὰ τήν ἑστίαν πίνει οἶνον βρασμένον) Σίκιν. 3) Πρόχειρον φαγητόν από θρύμματα ἄρτου, εἰς τά όποῖα ἐπιχέεται ὕδωρ βρασμένον μέ βούτυρον ἡ ἔλαιον καί κομμάτια κρομμύσου Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.) 4) Βραστάγια, ό ιδ., Καλαβρ. (Ροχούδ. Χωρίο Βουν.) 5) Μέρος θερμόν (ἐν ᾧ τρόπον τινά δύναται νά γίνη βρασμός) Σύμ. 6) 'Επιθετικ., τό ἐν ὕδατι βρασμένον, νερόβραστον Πόντ. (Κερασ.): Βραστάριν κρέας.

